

Sprajno plahito pogernje
 danj se hitro zavijati.
 Hitro tica belca,
 Karj se hitro si tekel
 Tico bela prečkel.
 Gledaj na vrata poteska.
 Ravno zali mladenec.
 Ina skno pokavsa
 Ravno tica belca.
 Zeno roko prijeta
 Lisno mlada devica,
 Zraven perstan je vzela;
 Zeno roko pa vrata
 Svitlo hitro odpera,
 Serce bje na sercu. —
 Tak je rekel mladenec:
 Perstan dem na roko,
 Saj ga jutri bo treba,
 Ko bo zlata poroka.

Lertice iz življenja Srekošnejskovskega [Sp. Fr. Erjavce.]

Večkrat sem se že jezil, da sem nazad,
 njim koncu mesta v tako pustim kra-
 ju v stanovanji, da je moja skolicapn,
 šobna, in da sem mogel včasih o jeznem
 vremenu blato do kolena bresti. Jda

pa me je vsa nevolja minila, rad bro,
dim blato, ker sim se v svoji soseski s
slavnoznano osebo, z gospodom Snatk,
šneplakovskim soznaril. To je mož, ki
mi ga ni kmalo para, domovina in
stolete sta lahko parosna na tega ve-
likana učenosti. On je mož, ki tolikanj
za človeški blagor, gori, da vse življe,
nje drugega ni tuhtal, koto, kako bi
človeštvo osrečil. Noč in dan si ni dal po-
koja, vedno si je glavo belil, je pazil, si,
sal eksperimentiral in si prizadeval
vaznim prilikam in resnicam
v naravi na sled priti, ktere bi bile
potem živi viri za osrečenje človeštva.

Do dve ali tri ure je včasih pred mi-
broshopom, kot muha v medu, ni se ga-
nil, se sopsati se je kmaj upal, le včasih
je ves zamislen glavo podperel in nekaj
v brado mermiral, pa zopet pogleda po
očki cevi, zmaje z glavo, zopet pogleda
in po pol ure stoji včasih stermio,
ko v predmet. Kabi kdorjegovega ob-
čnokoristnega prizadevanja ne pozna,
in ga tako sedeti vidil, bi morebiti mi-
slil, da dobi možit, quadraturam
cubi, ali pa gotovega nespodtekljivega
pomocka zoper pasjo steklo, iše.

Da kaj učenega Snatkšnepskovskega
v taki nemiri pripravilo? Morebiti po
zgodej vmerlih dragih prijatlih žaluje?
bre! - Ga je morebiti globna sreča ob

28. vse premoženje pripravila? — Tudi ne! Ali mu je toča upo bogate žetve vrnčila? — Tudi to ne! —

Učeni možje se zdaj prav ne vedo, kaj košen je zadnji člen tipavnic majhnega, bolhi podobnega keberika. Pri pretrsovariju tega važnega vprašanja so se med učenimi dve stranki osnovali. Ena trdi, da je pri tej živalici, kaj ko se izleže, zadnji člen tipavnic rjav, in da si le s časom črn postane. Druga pa ji vzklikuje, terdi, da je omenjeni člen gurray črn. Pa ker nobena stranka odjenjati ni hotla, temuč terdovratno svojo terdila, se je hud presni boj vnel, popisali so cele skla, dovnice popisja, de so moja teta, branka, ka dve leti sol in stupovanj zavijali.

V srcu je ta zdraha, sacerdotum na, turas složnega in miroljubnega Snak, snepskovskega bolela. Da bi te znanstvene pravde enkrat konec bilo in sego, pet mir vernil med serdite naravo, slooce, je Snak snepskovski nalovil cele rodovine teh keberikov, majhnih in velič, starih in mladih, rejnih in mersavih moških in ženskih in zdaj jih pregleduje.

„od prihoda glave gore,

dokler solnca luč ne ugasne.“

Da vendar ne more pravega spoznati. Ker pri enih so členi rumeni, pri enih rjav, in zopet pri drugih črni. To,

raj mu „oko stermi in mres in serce 24.
ga boli, ko pomisli, da pravde in anar-
chije se konec ne bo.

Njegov hlapec, ki je bil vedno na
lovu in se cele menažerije teh zveriza
Snatšnepskovskega Kabinet oskerbo-
val, spusi svojega gospoda položiti
in mu reče:

Ljubi moj gospod, nikar toliko zavo-
ljo tega ne trgujate; jaz bi mislil, pa
stano živalicam njih lipavnice, ka-
kor jim jih je Bog ustvaril. Lemu
tedaj toliko živalic nevsmljeno pomo-
viti, saj menda ni na ti reči toliko
ležec?

Kaj, da na tem ni nič ležec ??! zarpi
se gospod Snatšnepskovski. Pa kaj, tvoj
megleni pogled ne v seže tako daleč, da
bi previdel, koliko škode skoz to učenost
in po ti blagor vega človestva terpi; se-
ve, da tvoj bistri um ne seže tako daleč!
pristavi zaničljivo. Pa saj ti ne zame-
rim, saj nisi hodil v šolo in ne razu-
mis, tega, in ne vidiš, istega plamena
ki v meni za človeški blagor gori.

Hlapec gospoda mlavoje pogleda in
se iz sobe gmuza. /Dalje sledi./

Podnebje pri prevodnih krajih.
/Sp. V. Bril/

Podnebje menujemo visokost toplote
ali pa mrazlote, ki jo ima en kraj,

Certice iz življenja

Snopšneptkovskega.

(Sp. Fr. Ejavec)

^{II.} Ker me je Snopšneptkovski vedno vabil, da bi ga enkrat obiskal, se se namenil, ker je vreme deževno bilo, ga obiskati. Pridem v hišo, poklekam na vrata, pa nič se mi ne oglasi; spet poklekam, dvakrat, trikrat, pa ker se mi glava, primern za tiljatro i stopim v sobo, bila je prazna, grem proti Snopšneptkovskemu kabinetu. Že sin za vratmi stal, pa Snopšneptkovski je bil tako zamisljen, da me ni zapazil, ko sin v kabinet stopil. Na mizi je imel drobnogled nastavljen, on pa kot zamisljen gor i dol hodil, si včasih vesel roke pomane, spet kroz drobnogled pogleda, zrotana plošne i spet gor i dol hodil, jač. Jez za vratmi potašljajem, pa me ne zapazi, ko držič ga nagovorim:

Dobro jutro, gospod Snopšneptkovski!

O ste vi boljši! — ravno pravo, glejte kulinčej, bomo quaque interdum Dormital Linneus, le poglejte tega Drehtberbecha, Linne' ga ni ločil od tega, ki ga tu vidite, ampak ima oba pod imenom „Arphodius sumebarius“ i tudi moj prijatelj na Nemškem, gospod Langprunger, kulinčar je v svojem imeniknem i običnem delu o Drehtberbech, ktero kulinčej v hreh krasno okrašen svetlih vitke, ne loči. O Linneus, Linneus v kratkim sem svetlo označil, da en Drehtberbec več na svetlu živi. O sreča, moje imo bo zdaj neumerjajoče vedno med naravo, slovesi živel.

Pa kaj je razločeh med njima? Gospod Snopšneptkovski naenkrat veseli glava v svetlo spremembo, me

prejeto v miru i z razsvitljenim obrazom mi reče:

45.

Odignite temu kerščniku zadnjo nožico i povejte mi kaj vidite.

Jaz naredim, keršnik mi veli, gledam i gledam; pa ne morem ničesar posebnega razgledati.

Jez ne vidim nič.

Ni-i-č? Kaj da bi nič ne videli, o to mi mogoče, le dobro v Poličih pogledajte i gotovo morate vse bližinci viditi.

Ko sem vidil, da mi drugiči, da moram viditi, sem zadnjič rekel, da vidim, da mi ni bilo treba več očes napenjanja.

Kaj je pa še treba novorojenim imi dati. Pa keršnik? Se ve, da tako, da bojo ob krstnem njegove lastnosti, po kterih se od svojih sorodnikov loči, zapovedene. Pa v kterim jeziku bi ga kerščil? V latinščini? Sem poskusil. (Prinese latinski slovar.) — Pod zadnjo nogo Romul, sub pede barbatius, pa kaj se pravi "zadnji"? Mi le morete pomagati, me naprosite.

Jez hitro vso svojo latinščino skrajnjopravim, mislim, mislim, kar mi pride na misel, da sem v Cesarju agnus novissimus vedno zadnji oddelek pretrgal.

Snabčoneptovski je imel tako kampanje v me, da brez katerega prenosilca ime: "subpečnovissimobarbatius" stuje. — Aphodius subpečnovissimobarbatius, dobro, bo že!

Pa kar na entraf jame Snabčoneptovski celo gerbančiti, viditi mu je bilo, da mu nekaj ni všeč.

Ime je tu, pa je le latinsko! latinsko je pre-splošno, saj ima že vsaka živalica dva latinska imena; o gerško, gerško to je vse drugač, to vse drugač povedati vimi, i to bi mogel dobro gerško ime obeti.

46 vili, bi mi to veliko več slave prineslo. Pa — — —
Čez nekoliko se spet prosi meni obirne v mi reče:
Pripravim vam to čast, dajte mi si gerško ime, kličite
se bi ob hrastih pojedalo, da je hebertček prazdnjo
noge nekoliko kosmak.

Se ve, da je tudi mene s tem počastjenjem s veliko
zadrego pripravil. Tščen po slovarju potrebnih besedi
i upravic besedo hypeshatopodoligotiomebes" stipej.
Potražem jo Inatšneptkovskemu i ta od veselja po,
stakuje i mi zagotavlja, da je ime izveršno, da tuko
po nbesih imi, dal mora vsaki, atorcions gerškoga
ne razume, ngeri, kaj de pomeni. Ta hebertček je
sedaj vaš kerševnik i vem, da ne bote tega dneva po,
zabili.

O gotovo ne!

Če vam ni odročno, obišite me še popoldne, vem i,
mem še marsikaj važnega pokazati.

Če vam le nadležen nisim, bom rad privel.
Mi bo veselje! Z Bogom!

Izvirno ispraševanje vesti.

(Sp. Fr. Ljavec)

Neki mož je vvelj, prieden je k spovedi včl, Goma
vrzjo ženico dobro nagerbal. Prijatelj ga vpraša,
zakaj, da to delu; mož mu odgovori: "Dragi! vidiš,
Atko jest vcel ispraševjem. Tšb začnem bako prečepati,
mi jame vse moje vlatosti očilati, mi nastoje vse
moje napake i me spomin na moje nevarnosti pre,
greške, na ktere bi jaz gotovo mislil ne bil."

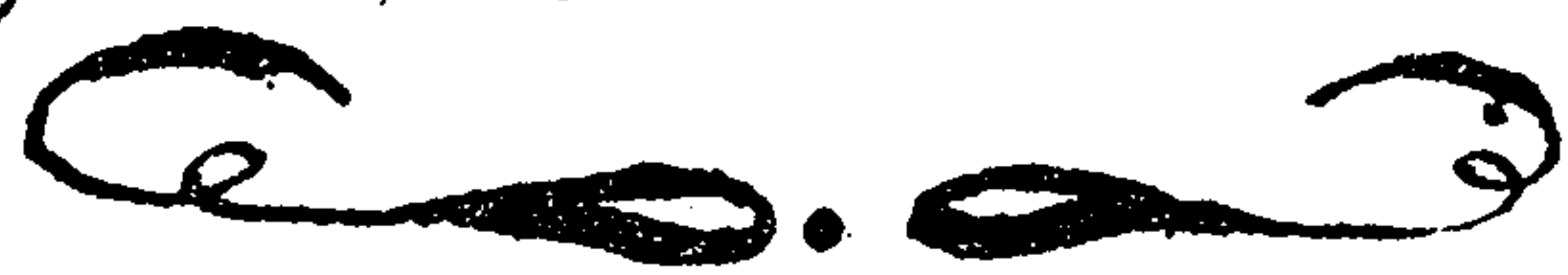

brilnat strašni glas: "Ura bije, človeka pa ni!" Vse u-
kanje in vihanje udihne in nar pogumniši so jeli: Nag-
lo, naglo, povodni mož, povodni mož, oh da bi nas le ne
došel! Se le ko vstane Iga privestjajo, zopet v pritiske,
nim glavom zavrihtajo. Pa o strahu in grozi, po zid-
nejo i strahu, Andreja z njegovo ladjo nič ni bilo.

Najbli so drugo jutro na veliki vodi pri naj globi,
čojm tunfu njegov razklani, prevernjem čoln, ali An-
dreja pa ne. Tisti večer, so pravili, da je Polonca z ne-
znanim pramo oblečena proti bregu naglo korakala, i
ni je bilo več nazaj, ker zdornej je že šla govorica, da
Polona nemernega ljudi.

Meda je samica ostala.

San Danjašni se pa še shi na veliki vodi, na dev
katišnega čolnarja voda požre, platenjooi glas: "Ura
bije, človeka pa ni!" —

Certice iz življenja Ina B. Borovskega.

III.

Proč je ura dve odbila, že sem bil pri Ina B.
Borovskem. Ko pridem v kabinet, mi pride gospod z ve-
selim obrazom naproti, in mi reče: Ker ste mi pri ker-
stev Orehobčiča pomagali, vam bom v zahvalo enega
njegovih bratov podaril. Sicer jih nimam več, kot prej,
pa saj pojdem jutri v prebivalstvo. Pa vam menda še ni
sem povedal, kje da ta živalica živi. Ahoravno sem se
že doc leti trudil, in jo zdeloval, je vidim še nič ni
drugod našel, kot le v Rozlovih bobilih. Ker pa ku-
naj blizo Rozlov mi, moram dan hoda dalje iti. Pa

122 se ne najde v vsem boblu, ampak le v kavičih, kure
skoli dve leti stari kobilčki priravajo. Čudno je, da v
boblih starih konov in konj in tudi v boblih od
mladih konj kiberčica najti ni. Dolgo, dolgo sem
ga to izpariti in sem si veliko kupa prizadejal. Se
le pred enim tednom sem resnice na svet privedel.

Zdaj sem pa že skoval životopis kiberčica, ga tu,
si istin dvajsetkrat večjega narival, in ovet bom z
natančnim popisom razločivosti. Ali dani na Dunaj
poslat, da bo beru ko je moč, natančno mi ga poj-
de po širocem svetu ohranovat mojo slavo. Oveselje,
katerinega si bogalinc v kupi danarja kupiti ne
more!

Pa nate, tu imate kiberčica, katerega sem sam obla-
bil. Sem bevedami vstopi k mizi, vzame majhno stekle,
nico v roke, ovlini majhni čopič in izvleče enega kiberč-
ica.

O zaprite, zaprite naglo okno, če ne ga bo vaper vre-
la, in če bi ga potem ne najdel - strašna misel!

Ko jaz okno zaprem, vrane bučijo, prehode ž njema-
hin živoglast listek popirja, ga nemaz na enim vog-
lu z gumikom, prime kiberčica in ga počasi in varno
neke na popir, ga poravnava, mi perke zavise in noge
stercijo.

Tako! zdaj je skranjen, zdaj je pa na Yam, In bote
parili, da ga ne zgubite, ali mi kathe nožice ne zloni-
te, ker škoda bi bilo.

O ne oherbite, gotovo bom nanj paril, ko na svoj
naj večji zastilod.

Ho to bi bilo zdaj dobro; zdaj Yam imam pa še marsi,
kaj pokazati. Vidite, ravno tu imam pred vobo mo-
jico, ki sem jo lastno upomlad iz gnojnice potegnul,

Prêcej, ko vim jo pogledal, vim vidil, da je netaj po. 123.
sebnega, netaj novega.

Pa pri mušici si nisim upal, vem more vpeciesna,
rejšti, torej sim jo poslal prijaklii Kôrôshemetsegetu na
Ogereto.

Ker so mušice njegove ljubljene, je per prvim po,
gledu vidil, da živalica se po toji od navadne mušice lo-
či. Ker navadne mušice so črne, ta je bila pa rujava.
Meni na čast jo je potem Ceratopogan Šnakhnepko.
stini imenoval.

Pa kakor vsaki človek, nimam tudi jaz nekoliko sov-
ražnikov. In eden teh je Štancelius, že od nekdaj sim
mu bern v peti, pa sam ne vem zakaj. Saj uvereno,
brenem človeku nič žalega ne storim, moja vedna skrb
je sreča človeštva; in uver mi imenovani Štancelius
vedno kljubuje in si prizadeva, kjer koli more, mojčas
in moje zasluge izkriti. In tudi ta Ceratopon Šnakhnep,
Kovotii ga v oči boče, toraj je raztrgal, da po meni im-
enovana mušica je navadna, rujava je le zato, ker je v gnoj-
nici ležala in za dolgo navede, da se nobena več ne najde,
in na zadnje tudi prišel, da se ne spada živalim mien
mož dajati. Molim, da previdite, da so njegovi do kazi
prubti. Kaj hočemo, da je živalica tako redka in da so,
zdej mi bil nihče še tako srečen, kakor sam jaz.

Kar pa od imen pravi, to sama neosljivost iz nje,
ga govori. Menda se mi pod nos tavi, da mi bil še
tako srečen, kaj novega najti in ker v celum nata,
legu mi nobenega Štancelia.

Pa mi bom že poveril, vajravno zdaj — — — i za
božjo voljo, gotovo vte keberčeta, kterega sim vam rav-
no podaril, na kta zbil?

Da, gospod, nganjili vte jo, vas keberčeti je šel ra.

124. Kom žvižgal. Sim se hotel ujetknebi, pa sim ga z ruto na
šla zbil!

O ne govorite tako lahkonudeno, zdaj sem, da ne poz,
nate prave cene živatice. O miserere -

Zdaj sim vidil, da sim se gospodu nekoliko zamet,
vil, da bi bil todaj to popravit, sim se z njim vred, kot
očiten grešnik na tla verget, in stavim, da ova dalj kot
eno ura med vednim izletkeji iškala, pa mi bilo ne sl,
ha ne dnha od keberčka.

Ker so me že kolena bolele, sim se skruvil z zvija,
čo gospodu gospodu zopet prikupiti. Na mizi je kiza,
le več umih splošnih dretobčičkov. Ker sim vedil, da
ga Inakšepkovski ne bo porneel, sim zmiral enega
stavioj & mize in naenkrat zavpijem: Ga že imam!
ga že imam!

Hito vskoči Inakšepkovski po tancu in pogleda ke-
berčka, ki sim ga o roci držal. Je že! je že! Zdi ga pa bo,
je skramile, nake, tu vam dam štaliico.

Spravim zopet keberčka, in ker se je že mrcilo, se po-
slovim in grem smeklati po stopnicah.

Sihotajec.

Novela Sp. V. Chundele)

VIII

Hito korakala dva moža iz gorja proti Lavi: Ivan
in Matiče sta. Nenavaden nacet morata mieti v glavi.
Se Matiče, micer zgoreen in živ, pravi izglede vseh zgo-
vornih, je davnejših in kater se iz njegovega zadrž-
zanja vidi, v globoke misli vstopljen. Zdaj sta na bel-
gu Lave, katere ravnost od poprečnjega držovanja na,